

Arrest

**nr. 341 475 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 februari 2026 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 december 2025 België binnen en verzoekt op dezelfde dag nog om internationale bescherming. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 12 december 2025 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Op 5 januari 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 6 januari 2026 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden, die op 10 januari 2026 op grond van artikel 20.5

van de Dublin III-verordening instemmen met dit verzoek. Op 6 februari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 9 februari 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te repatriëringscentrum 127bis om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer Z. A. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 22.12.2025 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 12.12.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 05.01.2026. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en een kind te hebben. Hij verklaarde dat zijn partner en kind momenteel in Afghanistan verblijven. Hij verklaarde geen familie in België of de lidstaten te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet op 15.08.2021 en naar Iran reisde, waar hij ongeveer 2,5 jaar verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens ongeveer 2 jaar in Turkije verbleef alvorens via Bulgarije, Servië en Bosnië naar Kroatië te reizen. Hij verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrukken afstond in Kroatië maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Kroatië na ongeveer een dag verliet en vervolgens via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat hij veel positieve zaken hoorde over België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er niemand kent en er niet begeleid kan worden.

Op 06.01.2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. De Kroatische instanties stemden op 10.01.2026 in met ons verzoek met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende

het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming wenste te verzoeken in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er niemand kent. We benadrukken dat dit geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 10.01.2026 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is." De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van

zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update", laatste update op 20.01.2026, <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.", pagina 60).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 49). In de eerste fase is er wel sprake van gratis juridisch advies. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 94). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 147 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>): 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'.

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CEL_EX:52019DC0497&from=EN).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene gezond te zijn.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van

een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij werd vastgehouden in een repatriëringscentrum en dat de Belgische overheid hem wil overdragen aan Kroatië. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3, 16, 17 en 22, eerste lid, van de Dublin III-verordening, van artikel 5, tweede lid, van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van

de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening (EG) nr. 1560/2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de samenwerkingsplicht, van "(d)e rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie en in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure, afgeleid van artikel 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie", en van "(h)et recht om gehoord te worden en het beginsel van voorafgaande hoorzitting (audi alteram partem)".

Na een theoretische uiteenzetting over de algemene beginselen past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

"Ten eerste, wat de algemene situatie over de pushbackpraktijken in Kroatië betreft, moet benadrukt worden dat zij het institutionele geweld in handen van de grens- en politiediensten weerspiegelen.

Uit het door verwerende partij eveneens geciteerde AIDA rapport (2024 update, gepubliceerd in augustus 2025) blijkt dat deze praktijken blijven voortduren en er dus geen sprake is van enige verbetering:

"(...)" (AIDA rapport 2024, p. 17)

Er werd in 2022 zelfs een hardere aanpak gehanteerd, in die zin dat er meer terugkeerbeslissingen genomen werden zonder concreet onderzoek van de specifieke situatie van de betrokkenen, wat een schending vormt van het recht om internationale bescherming te vragen en van het beginsel van non-refoulement:

"(...)" (AIDA, p. 29-30)

Indien geoordeeld zou worden dat verzoeker zich in een situatie bevindt die anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en van teruggedrijving omdat verzoeker onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zou worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden, moet opgemerkt worden dat de problematiek van pushbacks eveneens van toepassing op mensen die internationale bescherming hebben aangevraagd.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022,¹³ waarin de Raad van State de specifieke situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië onderzoekt. In dit arrest concludeert de Raad van State dat de pushbackpraktijken in Kroatië een fundamentele systeemfout betreffen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt:

"6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden." (eigen aanduidingen).

De Nederlandse Raad van State gaat nog verder door te stellen dat de algemene landeninformatie aantoont dat de indirecte pushbacks niet enkel plaatsvinden aan de buitengrenzen, maar eveneens in het Kroatische binnenland:

"Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden." (eigen aanduidingen).

De Nederlandse Staatssecretaris was van mening dat de kwestie van pushbacks niet relevant was voor mensen die in toepassing van de Dublin III-Verordening teruggestuurd worden naar Kroatië, aangezien deze overdracht gebaseerd is op het akkoord van de Kroatische autoriteiten. De Nederlandse Raad van State heeft de Staatssecretaris hierin niet gevolgd. De Raad van State oordeelde dat de Staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen, aangezien de pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-Lidstaten:

"(...) concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die – al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië – door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden." (eigen aanduidingen).

Deze redenering is eveneens van toepassing op verzoeker.

De Nederlandse Raad van State stelt dat een verregaander onderzoek had moeten gebeuren naar het problematische gebruik van pushbackpraktijken. Verzoeker volgt deze redenering, aangezien verwerende partij geenszins het risico op refoulement in Kroatië heeft onderzocht voor het specifieke geval van Dublinterugkeerders. Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het beginsel van wederzijds vertrouwen, terwijl dit principe wegens evidente redenen niet meer toegepast kan worden voor Kroatië. Het gebrek aan informatie over het lot van Dublinterugkeerders is uiterst problematisch, gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die de systeemfout bereikt:

“Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.” (eigen aanduidingen).

In een beslissing van 25 februari 2022 heeft het Verwaltungsgericht van Braunschweig eveneens beslist dat het Kroatische asielsysteem fundamentele systeemfouten bevat wat betreft refoulement, en dat er individuele garanties bekomen moeten worden van de Kroatische instanties dat de Dublinterugkeerders niet het slachtoffer zullen worden van indirecte refoulement:¹⁴

„(...)”

Vrije vertaling:

“Dergelijke zwakke punten in het Kroatische asielsysteem blijken uit het feit dat asielzoekers aan de Kroatische buitengrens van de EU al lange tijd met veel geweld worden teruggedreven naar Servië of Bosnië-Herzegovina. Kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In ieder geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet eveneens het slachtoffer worden van gedwongen kettingdeportaties naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor wordt belemmerd.”

Het Verwaltungsgericht heeft verder geoordeeld dat er geen enkel bewijs voorhanden is dat Dublinterugkeerders op een betere manier behandeld zullen worden dan andere verzoekers om internationale bescherming:

„(...)”

Vrije vertaling:

“In tegenstelling tot de eerdere veronderstelling van veel administratieve rechtbanken (...) kan niet worden aangenomen dat de beschreven massale mensenrechtenschendingen geen betrekking hebben op Dublinterugkeerders.

Want de talloze gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen plaats onmiddellijk na illegale grensoverschrijdingen vanuit Servië of Bosnië-Herzegovina, maar ook in gevallen waarin de migranten al enkele dagen in het binnenland waren, zelfs wanneer ze al ver waren doorgereisd naar andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit werden teruggestuurd.” (eigen aanduidingen).

Het Verwaltungsgericht stelde eveneens vast dat er geen sprake is van geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar dat de pushbackpraktijken getolereerd worden door de hiërarchie, wat aantoonde dat er wel degelijk sprake is van een fundamentele systeemfout die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest teweegbrengt:

„(...)”

Vrije vertaling:

“Bovenstaand bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige daden zijn van individuele politieagenten, maar dat het dwingen van migranten naar Bosnië-Herzegovina ofwel overeenkomt met interne richtlijnen ofwel niet effectief wordt verhinderd of bestraft door de hogere autoriteiten.”

Deze informatie bevestigt dus niet alleen de reële mogelijkheid dat verzoeker eerder blootgesteld geweest is aan met artikel 3 EVRM verboden handelingen in Kroatië, maar toont bovendien een bijkomend risico aan op schending van deze bepaling.

Ten tweede blijkt uit de landeninformatie dat het eerder geregistreerde verzoek om internationale bescherming van verzoeker meer dan waarschijnlijk impliciet afgewezen werd of dat de behandeling ervan beëindigd werd doordat hij Kroatië heeft verlaten (zie AIDA rapport p. 60 e.v.).

Verzoeker heeft één dag in Kroatië verbleven.

Bijgevolg dreigt verzoeker geconfronteerd te worden met het risico en het obstakel dat een eventueel nieuw verzoek als een ‘volgend verzoek om internationale bescherming’ behandeld en onderzocht zal worden in geval van terugkeer. Ook al kan dit verzoek in principe ontvankelijk verklaard worden, bestaan er een ernstig risico dat verzoeker enerzijds onvoldoende geïnformeerd zal worden over zijn procedurele rechten en eventuele beroepsmogelijkheden en anderzijds dat hij met politiegeweld geconfronteerd zal worden bij terugkeer.

Volgens objectieve bronnen werden personen die onder de Dublinverordening naar Kroatië werden teruggestuurd vaak niet geïnformeerd over de procedure, hun rechten of beschikbare rechtsmiddelen. Tijdens transfers werden ook meldingen gemaakt van politiegeweld. Sommige terugkeerders meldden dat ze dagenlang zonder eten of geld vastzaten voordat ze hulp kregen van burgers of ngo’s. Ook andere bronnen bevestigden ernstige problemen bij Dublin-terugkeerders, waaronder lichamelijke en psychische gezondheidsproblemen, onderbroken behandelingen en ontbrekende medische dossiers. Velen leden aan ernstige aandoeningen zoals kanker, chronische ziekten of psychische stoornissen (waaronder schizofrenie,

PTSS, depressie en suicidaliteit), waarvan de symptomen vaak verergerden na de transfer. Ongeveer 64% van de patiënten met mentale gezondheidsproblemen in het opvangcentrum van Zagreb waren Dublin-terugkeerders. Daarnaast werden personen soms zonder bezittingen of medische zorg overgebracht, wat leidde tot crisissituaties en hospitalisaties:

“(…)” (AIDA p. 61-62)

Ten derde, zijn de opvangomstandigheden in de twee bestaande opvangcentra in Kroatië ondermaats, zoals ook uit verschillende rapporten blijkt.

In 2023 voerde het kantoor van de Ombudsvrouw, naar aanleiding van klachten van aanvragers over ontoereikende leefomstandigheden in de opvangcentra, drie inspecties uit in de opvangcentra van Zagreb (juni en september) en Kutina (oktober). In het jaarverslag van 2023 rapporteerde de Ombudsvrouw over onder andere overbevolking, slaap op matrassen in gangen, onvoldoende toiletten en vieze gemeenschappelijke ruimtes door gebrek aan personeel voor onderhoud, schoonmaak en was. In 2024 zette de Ombudsvrouw het onderzoek voort naar deze problematiek, waarbij ondanks minder drukte de klachten over de accommodatie voortduurden, zoals verplaatsing naar kamers met bedwantsen of gemengd verblijf van Oekraïense en Russische aanvragers:

“(…)” (AIDA, p. 94)

Bovendien wordt er ook een ernstig gebrek aan informatie over de beschikbare diensten en organisaties die ondersteuning aanbieden, gerapporteerd:

“(…)” (AIDA, p. 102)

Uit bovenstaande informatie blijkt nogmaals dat de situatie in Kroatië schrijnend is en dat verzoeker niet opgevangen zal worden in menswaardige omstandigheden, minstens dat hij slachtoffer dreigt te worden van institutioneel geweld, waaronder fysiek politiegeweld, in geval van terugkeer naar Kroatië.

Op zijn minst dienden de Belgische autoriteiten individuele garanties te bekomen van de Kroatische instanties dat verzoeker toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk en in adequate omstandigheden gehuisvest zal worden.”

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 16 en 22, eerste lid, van de Dublin III-verordening, van artikel 5, tweede lid, van de verordening (EG) nr. 1560/2003, van de samenwerkingsplicht, van “(d)e rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie en in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure, afgeleid van artikel 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”, en van “(h)et recht om gehoord te worden en het beginsel van voorafgaande hoorzitting (audi alteram partem)”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 12 december 2025 een verzoek om

internationale bescherming indiende in Kroatië, de Kroatische instanties instemden met het aan hen gerichte terugnameverzoek, verzoeker verklaarde geen familie in België of de lidstaten te hebben en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening.

3.2.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). Ook volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM (GK) 26 oktober 2000, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92, EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220, en EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, *Mohammed v. Oostenrijk*).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en niet betwist dat hij *“verklaarde geen familie in België of de lidstaten te hebben”* en *“geen attesten of andere objectieve elementen (heeft) aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Verzoeker beperkt zich ertoe te verwijzen naar algemene informatie over *“pushbackpraktijken”*, over een risico voor refolement voor zogenaamde *“Dublinerugkeerders”*, over de opvangomstandigheden en over een gebrek aan informatie de beschikbare diensten en organisaties die ondersteuning bieden.

Wat betreft de *pushbacks* in Kroatië, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CEL_EX:52019DC0497&from=EN).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevreemdend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

De Raad benadrukt dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening en dus niet zonder meer kan verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. Voorts stelt de Raad vast dat in het "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024", dat laatst werd geactualiseerd in 2026 (hierna: AIDA-rapport), waar dit rapport specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 55-64), geen gewag wordt gemaakt van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met *pushbacks*. Dat *pushbacks* aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin als volgt werd geconcludeerd:

"Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot *pushbacks* en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling."

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op informatie over de situatie van *pushbacks* in Kroatië die geen betrekking heeft op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië en op rechtspraak die minder recent is, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen en aan te tonen dat er in Kroatië sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Tot slot blijkt uit het voorgaande dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wel degelijk is nagegaan of Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en daarbij (onder meer) heeft overwogen dat (i) het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 3 november 2022 in een bericht aan de Belgische asieldiensten bevestigde "dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM" en dat (ii) het beginsel van non-refoulement "is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020". Verzoeker toont met zijn verwijzing naar minder recente rechtspraak

van een Duits rechtscollege, waaraan zoals reeds gesteld geen precedentenwerking kan worden toegekend, niet aan dat deze motieven onwettig, feitelijk onjuist of onredelijk zijn, noch dat hem individuele garanties dienden te worden gegeven.

Waar verzoeker nog laat gelden dat uit de landeninformatie blijkt dat zijn eerder geregistreerde verzoek om internationale bescherming meer dan waarschijnlijk impliciet afgewezen werd of dat de behandeling ervan beëindigd werd doordat hij Kroatië heeft verlaten, gaat hij uit van een foutieve lezing van het AIDA-rapport. Daarin kan immers worden gelezen dat personen die Kroatië vóór het einde van de procedure hebben verlaten en wier zaak daarom is opgeschort, na terugkeer in het land (indien gewenst) opnieuw een verzoek om internationale procedure moeten indienen om hun oorspronkelijke procedure te hervatten, overeenkomstig artikel 18.2 van de Dublin III-verordening, en dat personen van wie het verzoek vóór hun vertrek uit Kroatië uitdrukkelijk is ingetrokken of afgewezen bij terugkeer worden beschouwd als latere aanvragers, in strijd met de bepalingen van de verordening (p. 60). Te dezen toont verzoeker, die verklaart één dag in Kroatië te hebben verbleven, niet aan dat zijn verzoek vóór zijn vertrek uit Kroatië uitdrukkelijk is ingetrokken of afgewezen en dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg als een volgend verzoek zal worden behandeld en onderzocht.

Door nog te laten gelden dat personen die onder de Dublin III-verordening aan Kroatië werden overgedragen vaak niet werden geïnformeerd over de procedure, hun rechten of beschikbare rechtsmiddelen, werpt verzoeker geen ander licht op de opmerking in de bestreden beslissing dat de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) “*niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase*” en toont hij niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig of onredelijk wordt gesteld dat “*(h)et niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië (...) niet (kan) worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht*”.

Ook door erop te wijzen dat tijdens transfers ook meldingen worden gemaakt van politiegeweld en van dagenlang vastzitten zonder eten of geld voordat er hulp kwam van ngo's of burgers toont verzoeker niet aan dat deze problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zodanig zijn dat er sprake is van structurele, systemische tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken zoals uiteengezet in het hoger genoemde arrest *Jawo*, of dat zijn situatie het minimum niveau aan hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen, temeer daar hij niet betwist dat er sinds juni 2021 een onafhankelijk controlemechanisme actief is dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming en in een rapport van 10 oktober 2022 van Europarlementslid Paulo Rangel werd besloten dat “*de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië*”.

Met zijn algemene betoog dat vele Dublin-terugkeerders “*Ieden aan ernstige aandoeningen zoals kanker, chronische ziekten of psychische stoornissen (waaronder schizofrenie, PTSS, depressie en suicidaliteit), waarvan de symptomen vaak verergerden na de transfer*”, weerlegt verzoeker niet dat hij tijdens zijn interview verklaarde gezond te zijn en “*in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*”, noch dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Kroatië wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“*Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 94). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.*

(...)

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’)

werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevreemdend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)”

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift eveneens op een aantal kwalitatieve gebreken in de opvangsituatie in Kroatië en baseert zich daarvoor op hetzelfde AIDA-rapport als datgene waarop de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd. Hoewel hieruit inderdaad kan blijken dat er een daling is in de kwaliteit van de geboden opvang, kan er niet uit blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom onvoldoende is om tot de conclusie te komen dat van een overdracht naar Kroatië moet worden afgezien.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan waarom individuele garanties vanwege de Kroatische overheid, bovenop de verplichting om zijn rechten op basis van het EU-asielacquis te respecteren, die voortvloeit uit het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor het afronden van de onderbroken procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat, in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zouden zijn.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, heeft verzoeker op het eerste gezicht niet aangetoond dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat (i) niet aannemelijk werd gemaakt dat zijn overdracht aan Kroatië “een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat (ii) “België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.3.3.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke lidstaat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systemische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, *N.S./ Secretary of State for the Home Department*; HvJ 21 december 2011, C-493/10, *M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform*; HvJ 14 november 2013, C-4/11, *Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid*). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de bevoegde minister de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN